

BỜ VÃN QUÁ XA

(Tặng bạn thơ Trịnh Anh Đạt và cô vợ người Hoa. Trịnh Anh Đạt, một nhà thơ chưa vào Đảng, chưa vào Hội Nhà Văn nhưng đã đoạt nhiều giải thưởng thơ giá trị ở Việt Nam, lúc sang Mỹ dự đám cưới con gái có điện thoại hỏi tôi “Chiến tranh đã khép lại hơn 30 năm mà sao người Việt hải ngoại vẫn còn nhiều ác cảm, vẫn đối đầu với những người Cộng Sản?”)

<p>Tôi, người lính Lữ Đoàn 1 Nhảy Dù năm 75, 29 tháng tư khi đoàn tàu chở đơn vị tôi chuẩn bị rời Vũng Tàu hướng ra Đông Hải thương cha mẹ già, đàn em đại tôi bước lên bờ ở lại quê hương nhưng cha mẹ già chưa được gặp cũng chưa thấy mặt đàn em các anh, những người chiến thắng súng dí sau lưng đẩy tôi vào trại tập trung</p> <p><i>rời bằng những lời dối trá trái tim vô tình tia nhìn thù hận các anh cướp mắt của tôi những tháng năm đẹp nhất cuộc đời</i></p> <p>tôi có người bạn đói lòng moi mấy củ khoai các anh đập nát xương bàn tay mãi mãi mang thương tật một người khác lâu ngày thêm thịt chụp vôi con nhái bên đường bỏ vào mồm nuốt chửng báng súng AK các anh lao vào ngực, vào bụng cho đến khi con nhái phòi ra con nhái lúc vào màu xanh lúc ra thành màu đỏ</p> <p><i>tôi trở về trên đôi nạng gỗ nhìn nhà dột, cột lung lay cha chết đọa đày các em tử tán mẹ tuổi già, sức yếu vẫn giải nắng dầm sương tôi cần răng lia bỏ quê hương tìm sự sống</i></p> <p>trở về thăm quê mấy lần trên đường từ Nam ra Bắc tôi cũng đôi khi nếm được chút dư vị của chiến tranh tôi gặp cả thương binh từ hai phía kẻ chống nạng, người ngồi xe lăn kẻ mất tay, người sẹo đầu, vẹo cổ</p>	<p>họ buồn tui vì phải sống đời nghèo khổ nhưng không thấy ai lên tiếng oán hờn với họ, giữa chiến trường “chuyện thường tình mũi tên hòn đạn.”</p> <p><i>ở Mỹ, tôi quen hai vợ chồng người Hoa vợ cô giáo, chồng luật sư yêu nhau tha thiết nhưng định mệnh trớ trêu, oan nghiệt cô vợ bị hiếp dâm ít lâu sau để thằng con đen như cột nhà cháy anh chồng ôm mặt khóc như điên như dại chạy ra khỏi phòng sanh vợ tay nắm chặt thành giường ngất lịm</i></p> <p>trở về nhà cô vợ trẻ người Hoa đã có thể cho đi đứa con khác màu da để mỗi ngày người chồng khỏi thấy vết thương lòng bị chà đi, xát lại</p> <p><i>nhưng các bạn tôi làm sao có thể chặt bỏ bàn tay của mình? làm sao có thể cắt bỏ lá phổi của mình? nên mỗi lúc trở trời, đau đớn lại nhớ đến các anh không giống những thương binh (mũi tên hòn đạn vô tình) các bạn tôi mang thương tật bởi đôi tay độc ác bởi trái tim độc ác của các anh</i></p> <p>sau chiến tranh đối xử với những người ở bên kia chiến tuyến nhưng cùng tiếng nói, màu da biết bao nhiêu phương cách đưa ra các anh chọn phương cách tàn độc nhất các anh đã tự đào dòng sông ngăn cách nay lại ngồi chễm chệ trên bờ í ới vậy chúng tôi qua tiếc rằng... BỜ VÃN... QUÁ XA!</p> <p><i>Viết xong tháng chạp năm Canh Dần (tháng 1 năm 2011) Phạm Đức Nhi</i></p>
---	---

Nguồn: Internet E-mail by Bùi Mạnh Hùng